

PRECAMPANYA PERMANENT

Ja se sap que, dels sistemes d'organització política, la democràcia és el menys imperfecte. Se sap també, però, que es troba lluny de la perfecció absoluta i sense matisos. Per què, si no, hi hauria tanta gent que demana una democràcia "real"? Winston Churchill, sempre brillant en les seves allocucions i discursos, deia el 1947 que "la democràcia és la pitjor forma de govern, a excepció de totes les altres formes que s'han provat fins al moment". Per mostrar les febleses del sufragi universal sovint es recorda que Hitler, un dels governants més cruels de la història, va ser un mandatari elegit pels alemanys de forma democràtica.

A les portes d'una nova i repetitiva campanya electoral (qui ho diria que, oficialment, la campanya encara no ha començat?), se'm fa evident que en aquestes latituds i en aquesta època que ens ha tòcat viure portem mesos (anys!) de precampanya permanent, i aquesta és una de les perversions més perniciososes de la nostra democràcia. I se'm fa també evident que, si bé és imprescindible, per al bon funcionament del joc democràtic, que els partits polítics tinguin un espai per presentar el seu programa als ciutadans, la precampanya permanent (amb declaracions enverinades, contradecaracions a la defensiva, picabaralles inútils i espolsament de responsabilitats) només serveix per empobrir la imatge dels polítics (fins i tot d'aquells que s'hi dediquen amb hones-

tedat), per ajornar decisions, per desqualificar el rival sense matisos, per evitar d'aprofundir en un discurs massa superficial, per escampar demagogia i, sobretot, per esquivar actuacions sovint molt necessàries. I val a dir que del ball de cites inútils (desafortunades o simpàtiques, innòcues o coents) que, a falta d'altra feina per fer, ens regalen els polítics a tota hora, no se n'escapa cap partit.

Si com a mínim les campanyes fossin imaginatives. Si almenys els discursos no tinguessin com a receptor immediat els que ja estan convençuts d'antuvi... Seria interessant, per exemple, veure què passaria si els candidats s'intercanviessin l'auditori. Us imagineu que Mariano Rajoy es presenta en un míting socialista disposat a defensar el seu programa, que Rubalcaba parla en un de CiU sobre per què l'haurien de votar, que Duran i Lleida ho fa en un míting d'ERC intentant convèncer l'auditori que la independència no és la millor via i Alfred Bosch davant de simpatitzants del PP mirant de dur-los al seu terreny?

Un dia d'aquests comença la campanya de les eleccions al govern de Madrid. Les eleccions són d'aquí a tres setmanes. Guanyi qui guanyi, però, l'endemà mateix, governants i opositors, partits petits i partits grans, començaran a dissenyar la propera campanya, s'iniciarà una nova precampanya i, mentrestant, el més calent es quedarà a l'aiguera.

De reüll
per Llorenç Capdevila

